

rakte Moderen Tasken, havde hun igen vendt sig mod Søen for ikke at være nødt til at hilse paa ham.

„Er De paa Vej til Skagen?“ spurgte Fru Bertha ham.

„Nej — desværre — jeg skal interneres paa Bækkelund. Gehejmeraadinden kender vistnok Stedet, — Grev Rønnovs Ejendom. Det er blevet mig beskikket at afmale Greven i laksrød Kammerherreuniform. Jeg elsker den Farve; men andet har jeg vist heller ikke at glæde mig til. Det skal være en meget ensomt levende Familje.“

Fru Bertha svarede ikke noget herpaa. Og hun sagde ham nu Tak for hans Ulejlighed paa en saadan Maade, at han var nødsaget til at trække sig tilbage.

Karsten From var ikke alene en kendt Maler men ogsaa en af Hovedstadens dristigste Kvindejægere, hvad dog ikke saa mange vidste. I Modsætning til de fleste andre Mænd af Faget, der aldrig kunde tie med deres Erobringer, ja for hvem det at kunne prale med dem i Grunden var Hovedsagen, var han tavs om sine Sejre og kradsede omhyggeligt Sporene til efter sig. Han saaes meget i Koncertsalene, ved Velgørenhedsbasarer og andre Steder, hvor der var Lejlighed til at gøre nye Damebekendtskaber. Hans Væsens Naragtighed virkede betryggende ikke alene paa Damerne selv men ogsaa paa Mændene, fordi kun faa anede, at den var et Skalkeskjul, en Paafugleham, hvori denne blonde Jupiter indsneg sig til de Skønne.

Da Færgen lagde til ved Nyborg og Folk strømmede til Landgangen, kom han igen hen til Jytte og hendes Mor. Under det Paaskud, at der ingen Dragere var at faa, bemægtigede han sig deres Haandbagage trods Fru Berthas Indsigelser og fulgte dem over Landgangen.

Der holdt flere Tog, og han gjorde udtrykkeligt opmærksom paa, at de skulde samme Vej. Men udenfor en tom Kvindekupe standsede Fru Bertha og bad meget bestemt om sine Rejsesager. Hvorpaa han ærgerlig søgte sig Plads i den anden Endé af Toget.

„Det er da en sær forskruet Person,“ sagde Fru Bertha, da han var gaaet. „Og saa paatrængende. Man skulde næsten tro, han havde glemt, hvad der er passeret mellem jer.“